

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3314/2022
15.03.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Јасмина Михаиловић, адвокат из ..., против тужене Предшколске установе „Милица Ножица“ из Ваљева, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1071/22 од 13.05.2022. године, у седници одржаној 15.03.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1071/22 од 13.05.2022. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиоца за накнаду ревизијских трошкова.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљеву П1 219/21 од 13.12.2021. године, ставом првим и другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена да тужиоцу за период од новембра 2018. године до јула 2019. године, исплати на име накнаде за исхрану у току рада износ од 47.805,73 динара и на име регреса за коришћење годишњег одмора износ од 22.987,75 динара, све са законском затезном каматом од доспелости до исплате на одређене појединачне износе. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 51.463,48 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1071/22 од 13.05.2022. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му за период од 01.11.2018. године до 31.07.2019. године, исплати на име накнаде за исхрану у току рада износ од 47.805,73 динара и на име регреса за коришћење годишњег одмора износ од 22.987,75 динара, све са законском затезном каматом почев од доспелости сваког појединачног месечног износа до коначне исплате, те је одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка, а обавезан тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 3.900,00 динара. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 3.900,00 динара.

Против правоснажне пресуде донете у другом степену ревизију је благовремено изјавио тужилац, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с позивом на одредбу члана 403. и 404. ЗПП.

Имајући у виду да је првостепена пресуда преиначена, односно да је ревизија дозвољена по одредби члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, то није било места одлучивању о ревизији тужиоца као о посебној.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду применом члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП („Службени гласник РС“ 72/11 ... 18/20) и утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, нити има других битних повреда одредаба парничног поступка.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у спорном периоду био запослен код тужене и обављао послове ... са утврђеним коефицијентом за обрачун плате 8,23. У спорном периоду тужена је обрачунавала и исплаћивала плату тужиоцу тако што је основицу множила са коефицијентом радног места, а затим тако обрачунату плату по потреби допуњавала до износа минималне зараде. На обрачунским листама плате за тужиоца нису исказиване накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора као посебне ставке. Висина потраживања је утврђена оценом налаза и мишљења судског вештака за економско-финансијску област, а на основу присуства на раду тужиоца и параметара из ранијег Општег колективног уговора.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев, сматрајући да тужиоцу у спорном периоду нису исплаћиване накнаде на име трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, с обзиром на то да када се коефицијент тужиоца помножи са ценом рада, плата није одговарала ни висини минималне зараде, из чега произлази да у коефицијенту за обрачун плате тужиоца нису биле садржане предметне накнаде.

Другостепени суд је преиначио такву одлуку и применом одредаба Закона о платама у државним органима и јавним службама, одбио тужбени захтев тужиоца.

Према становишту Врховног касационог суда, другостепени суд је правилно применио материјално право.

Одредбом члана 1. став 1. тачка 3. Закона о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник РС“ бр. 34/01 ... 21/16) који се примењује и на предшколске установе, прописано је да се овим законом уређује начин утврђивања плата, додатака, накнада и осталих примања изеђу осталих и запослених у јавним службама које се финансирају из буџета Републике, аутономне покрајине и јединица локалне самоуправе. Чланом 4. став 2. истог закона, прописано је да коефицијент за обрачун плате садржи и додатак на име накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора.

Коефицијенти за обрачун и исплату плате запослених у предшколским установама одређени су Уредбом о коефицијентима за обрачун и исплату плата запослених у јавним службама („Службени гласник РС“ бр. 44/01 са изменама). Влада Републике Србије и репрезентативни синдикати закључили су Посебан колективни уговор за запослене у установама предшколског васпитања и образовања чији је оснивач Република Србија, аутономна покрајина и јединица локалне самоуправе („Службени гласник РС“ бр. 43/17 и 97/20) којим су поред осталог уредили права, обавезе и одговорности из рада и по основу рада запослених у предшколским установама којима се средства за плате обезбеђују у буџету Републике Србије. Међутим, имајући у виду да истим није уговорено и право запослених на исплату накнада за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, произлази да када су у питању наведене накнаде на запослене у предшколским установама се примењују одредбе Закона о платама у државним органима и јавним службама. Овим законом је прописано да коефицијент изражава сложеност послова, одговорност, услове рада и стручну спрему, као и да садржи додатак на име накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора. Такође, иако се из коефицијента основне плате за тужиоца од 8,23, и у исплатним листама, не види који проценат или номинални износ представљају наведене накнаде, сама та чињеница не ствара основ за њихову исплату на начин како је то првостепени суд утврдио (параметрима из Општег колективног уговора из 2008. године), нити подразумева да део коефицијента тужиоца поуздано не садржи предметне трошкове. Код овако утврђене чињеничне и правне ситуације, по оцени Врховног касационог суда тужилац нема право на тражене накнаде, како је правилно закључио и другостепени суд, јер му је тужена плату обрачунавала и исплаћивала у складу са утврђеним коефицијентом (у којем су према законској одредби садржани додаци за исхрану и регрес), због чега је ревизија тужиоца одбијена.

Из наведених разлога, применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке. Тужилац није успео у ревизијском поступку, па је одбијен његов захтев за накнаду ревизијских трошкова, применом члана 165. став 1. ЗПП.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**